

Ἄστραπόβροντο 1, ὁ ἰδ.: Χαλάει οὐ κόσμους ἀπ' ἄστραπουβρόντ' ἄμα Ἀράχ.

άστραπόβροντο τό, σύννηθ. ἄστραπόβροδο πολλαχ. ἄστραπόβροντον βόρ. ἰδιώμ. ἄστραπόβροντον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἄστραπόβροτο Ἦπ. ἄστραπόβροντο Χίος ἄστραπόβροδο Θήρ. ἄστραποβρόντι ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 37 ἄστραποβρόδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄστραπόβροντο. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1087 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ.) «καὶ ἄστραπόβροντον πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀνεμοζάλη».

1) Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ σύννηθ.: Ἀπόψε ὅλη νύχτα εἶχαμε βροχὴ καὶ ἄστραπόβροντα σύννηθ. Ἀρχίζει ἕναν ἄστραπόβροδο! Κρήτ. Βροχὴ καὶ ἄστραπόβροτα Ἦπ. Τοῖς χειμωνικῆς ἐκεῖνες βραδεῖς μὲ τὰ μπουμπουνιὰ καὶ τ' ἄστραποβρόντια ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Βαρὺ νερὸ μᾶς ἐπιασε, ἄστραπόβροντα, χαλάτ' ἑ Χίος

Τὸ 'να φέρνει ἄστραπόβροντα, τ' ἄλλο χαλαζοβρόχια ἄγν. τόπ. — Ποίημ.

Ἡ νύχτα, τ' ἄστραπόβροντα, τὸ χιόνι δὲ μ' ἀφίνει νὰ πάγω ἐμπρός. Χριστιανοί, κάμει' ἐλεημοσύνη!

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,53.

Ἀχ, πότε νὰ 'λθ' ἢ ἀνοιξί | νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια, νὰ πάψουν τ' ἄστραπόβροντα, | νὰ 'λθοῦν τὰ χελιδόνια; αὐτόθ. 2, 117. Συνών. ἄστραποβροντή, ἄστραποβρόντημα. 2) Κεραυνὸς ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.³ 60 — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἕνα ἄστραπόβροντο 'ς τὴ γειτονιά μας Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Τῆς βλαστήμιας τ' ἄστραπόβροντο | ἀπ' τὰ μάτια μου ποτὲ καὶ ἀπ' τὰ χεῖλη μου δὲν ξέσπασε | πρὸς ἐσένα, ὅποιε Θεὲ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄστραπὴ 2. 3) Ἰσχυρὰ ἐκπυρσοκρότησις ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 27: Ποίημ.

Πρῶτος τινάχθη μὰ βραδεῖα μ' ἕνα καλὸ μπουρλότιτο καὶ ἀκούσθη τ' ἄστραπόβροντο τῆς λευτεριᾶς τὸ πρῶτο.

άστραποβροντιῶ ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 123 ΜΤσιριμῶκ. Σονέττ. 12 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραπουβροντιῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) ἄστραποβροδιῶ Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναδ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπόβροντο. Ἦ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοζορ. Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἀπόψε ἄστραποβροδιῶ καὶ θά 'χωμενε χειμῶνα Φιλότ. Ἀστραπουβροντιάει σὰν 'ς τὸν κατακλυσμὸ Ἀράχ. Ἀστραποβρόντιαε ὅλη τὴ νύχτα Λεξ. Δημητρ. Χιτὲ βραδὺ ἄστραποβροδιῶ Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Τοῦ Κάφρον ἡ γῆ ἄστραποβροντιᾷ καὶ λάμπει πέρα ὡς πέρα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Δίπλα μου ἄστραποβρόντησε ξεσπῶντας ἡ ἄγρια μπόρα ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοζορ. Β 2127 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ὥσάν τὸ μαῦρο νέφαλο π' ἀνεμος τὸ σκορπίζει καὶ μὲ βροντὲς καὶ μ' ἄστραπὲς τὸν κόσμον φοβερίζει ... ἐδέτο' ἄστραποβρόντηξε τῇ Κρήτης τὸ λεγοντάρι». Συνών. ἄστραπομπουμπουνίζω, ἄστραποτσιροκανίζω 1, ἄστραφτωμπουμπουνίζω.

άστραπόδαρτος ἐπίθ. ΜΜαλακάσ. Ἀσφὸδ. 125 ΚΠαλαμ. Περάσμ. καὶ χαιρετ. 175 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ἐπίθ. δαρτός. Ὁ δερόμενος, ὁ πληττόμενος ὑπὸ ἄστραπῶν ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀστέρια | θολωμένοι ἄστραπόδαρτου οὐρανοῦ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Φτεράει νυχτοπούλλι ἄστραπόδαρτο ὁ νοῖς ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν.

άστραποδέγων Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ρ. δέγων.

Πλήττω δι' ἄστραπῶν ἢ κεραυνῶν: Τὸν οὐρανὸ ἄστραποδέγων ἢ μπόρα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἄστραποδείρῃ! (ἀρά). Ἀστραποδαρμένος πλάτανος.

άστραποκαίω Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λάστ.) ΑΛασκαράτ. Ἦθῃ 132 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραπουκαίου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) ἄστραπουκαίου Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἄστραπουκάφτου Μακεδ. (Σισάν.) Μετοχ. ἄστραποκαμένος σύννηθ. ἄστραπουκαμένους βόρ. ἰδιώμ. ἄστραποκαημένος Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ. Μαγούλ. Μάναρ. Μάν. Οἶν.) ἄστραπουκαημένους Ἦπ. Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ρ. καίω. Ἡ μετοχ. ἄστραποκαημένος καὶ μεσν.

Καίω διὰ κεραυνοῦ, κεραυνοβολῶ ἔνθ' ἄν.: Ἐπισιν ἄστραπόβουλον καὶ το' ἄστραπόκαριν Σισάν. Οὐ Θεὸς νὰ τοὺν ἄστραπουκάψ'! (ἀρά) αὐτόθ. Ν' ἄστραπουκαῖ! Ἦπ. Γιατί ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄστραποκαίει ὅλους ὅσους δίνουνε διαβολικὲς συμβουλές; ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν. Ἀστραπουκαμένους ἔλατους Αἰτωλ. Ἀστραπουκαμέν' λεύκα αὐτόθ. Ἐν ἀραῖς ἢ μετοχὴ σημαίνει καὶ ἐκεῖνον ὃν εἶθε νὰ καύσῃ ὁ κεραυνός: Ἀ, τὸν ἄστραποκαμένο! Βρὲ ἄστραποκαμένο, τί ἔκανες; Μωρὴ σκύλλα ἄστραποκαμένη! σύννηθ. Βρὲ κουρεμμένο, κουροῦμερο, ἄστραποκαμένο! Πελοπν. (Γορτυν.) || Φρ. Τό 'καμες καὶ τ' ἄστραπόκαψις (εἰρων. πρὸς τὸν καυχώμενον ὅτι καλῶς ἐξετέλεσέ τι. Συνών. φρ. τό 'δουκίς τ' ἄστραπῆς καὶ τοῦ πῆρι) Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Κ' ἐγὼ νὰ κλαίω τοὺς γιερούς τοὺς ἄστραποκαημένους, ὅπου ἄστραποκάηκαν, κακὸ βόλι τοὺς πῆρε

Λάστ.

Καλημέρα δίνω, καλημέρα δὲν παίρνει, τί κακὸ τὴν ἔκαμα, τὴν ἄστραποκαμένη;

Θράκ. — Ποίημ.

Ἡ μάνα του σωριάζεται σὰν ἄστραποκαμένη

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 15. Συνών. ἄστραφτωκαίω. Ἡ μετοχ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστραποκαημένο καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μαγούλ.)

άστραπόκαμα τό, Ἦπ. ἄστραπόκαμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστραπὴ καὶ κάμα.

Ἡ λάμπις τῆς ἄστραπῆς ἔνθ' ἄν.: Ἀστραπόκαμα μὲ βάρεσε καταματῆς καὶ μὲ τέφλωσε Ἦπ.

άστραποκαμάρα ἢ, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπόκαμα καὶ τῆς καταλ. -άρα. Κεραυνοπληξία: Ἀστραποκαμάρα νὰ σοῦ 'ρθῇ! (ἀρά). Συνών. ἄστραποκαμός.

άστραποκαμός ὁ, Ἦπ. — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 51 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραποκαμός ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄστραποκαίω.

Ἀστραποκαμάρα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Κακὸς ἄστραποκαμός! (ἐνν. νὰ σ' εὕρῃ. Ἀρά) Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κι ἀπὸ τοὺς κίβους τοῦ Μορξᾶ πέρα ὡς τὴν Εὐφρατιὰ μέσ' 'ς τὴ νυχτιὰ ἄστραποκαμός, μέσα 'ς τὴ μέρα ἀντάρα τοῦ γένους ἡ φωτιὰ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

άστραποκεντημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄστραποκεδημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντιῶ.

